

ljejo vrata na koru ter se odprejo. Koj na to čujejo, kako nekdo tiho tava po koru.

„Imamo ga ptička“, si mislijo, pa nastavijo oprezno puške in ogledujejo bistro, kam pojde namišljeni zločinec. Pa glejte si no! Kdo naj izrazi njih čudo?! Zločinec ni bil človek, nego bila je škofova opica, ki je uhajala iz škofovega dvorca skozi priprta vrata v cerkev in uganjala tukaj svoje burke.

Strme opazujejo stražniki, kako poredna opica, prišedši s kora v cerkev, poskoči na oder, pa zgrabi za čopič, ga v barvi omoči pa hlastno potegne po podobi! Opazila je bila čez dan slikarja pri delu, in zdaj ga je prišla nerodno posnemati.

Drugi dan je izvedel razsrjeni slikar, da nima opraviti s hudobnim človekom, marveč z nagajivo, neumno opico.

* * *

Žal, da se jezimo večkrat tudi mi, ne vede, zakaj. Žal, da peklena opica — satan, često omadežuje in grdo ognusi prelepo podobo naše duše. Ali si pa prizadevamo, da zasačimo in se obranimo te nam sovražne opice.

Ti, ki rad posnemaš Burlamacchija v srdcu, posnemaj ga tudi v skrbi!

To je bilo . . .

To je bilo, to je bilo,
ej, kaj pravil bi vam, kdaj!
Neprestano na zemljici
je cvetel dehteči maj.

In ljudje so bili dobri,
greha nihče ni poznal,
oj, zato pa tudi snežec
nikdar ni na zemljo pal.

A hudobec nagajivi
greh zanesel je na svet,
z njim je prišla kruta zima,
beli snežec, mrzli led . . .

Sokolov.

Koristna zabava.

(VII. Težišče.)

Da so poizkusi o težišču res mnogovrstni in zanimivi, kakor smo trdili zadnjič, se lahko sam prepričaš:

V nepretratek svinčnik ali v primerno leseno palčico (Sl. I.) vbôdi pošev konico rezila žepnega noža, pa poizkušaj nožev držaj toliko časa nagibati, dokler ne najdeš ravno-